

FILMRECENSIE WEI

Wei is een ontroerend portret van een patiënt en zijn verzorgers ★★☆☆☆

Regisseur Ruud Lenssen filmde dicht bij huis: de patiënt is zijn vader.

Pauline Kleijer 26 december 2019, 17:41

deVolkskrant

Beeld Film still uit de film Wei

Je kunt nog zien hoe hij vroeger geweest moet zijn, Jac, voordat de dementie inzette. Een grote, sterke man, gewend om aan te pakken. *Wei*, de documentaire die Ruud Lenssen over hem maakte, begint als de diagnose vasculaire dementie wordt gesteld. Jac is dan al niet meer de oude. Zijn ziekte maakt hem afwisselend opstandig en verdrietig.

Ondanks alles wil hij voor zijn pony's blijven zorgen, en voor de wei die achter zijn huis ligt – een hectare grond waar hij trots op is. Zonder die wei zal hij definitief zichzelf niet meer zijn. Maar voor zijn vrouw Ria wordt het langzamerhand te zwaar. Ze wil graag voor Jac blijven zorgen, maar kan de wei er niet meer bij hebben.

De jonge regisseur Lenssen maakte tot nu toe korte documentaires, vaak voor de Limburgse televisie. Zijn eerste lange film (de bioscoopversie is twintig minuten langer dan de versie die op televisie wordt uitgezonden) ligt in de lijn van dat eerdere

Wei is een ontroerend portret van een patiënt en zijn verzorgers ★★☆☆☆ | De Volkskrant
werk. Lenssen vertelt graag maatschappelijk relevante, persoonlijke verhalen. Dit keer komt het erg dicht bij huis: Jac is zijn vader.

Voor de film heeft dat beslist voordelen. Lenssen maakte *Wei* grotendeels in zijn eentje en mocht zijn ouders schijnbaar onbeperkt filmen. Ze laten hem toe bij ruzies en andere ongemakkelijke momenten. Ook als het echt pijnlijk wordt, kijkt Lenssen niet weg. Het levert een wrang en eerlijk inkijkje op, niet alleen in het ziekteproces, maar vooral ook in de wereld van de mantelzorg.

Ria zit al 28 jaar op volksdansen, maar stopt ermee wanneer ze Jac geen twee uurtjes alleen thuis kan laten. Uit pure wanhoop moppert ze vaak op Jac, maar die kan er zelf ook wat van; de dementie laat hem vloeken en tieren, omdat hij geen andere uitingsmogelijkheid meer heeft.

Een onhoudbare situatie, kortom, en zo stevent *Wei* af op zijn onvermijdelijke ontknoping. Voor wie al enigszins bekend is met dementie, biedt de film biedt geen nieuwe inzichten. De bescheiden kracht schuilt in de secure observaties; Lenssen heeft een eenvoudige, maar verzorgde stijl die tegenwicht biedt aan het sentiment dat bij zo'n persoonlijk onderwerp onontkoombaar is. *Wei* is een ontroerend en respectvol portret van een patiënt en zijn verzorgers.

Wei

Documentaire

★★★☆☆

Regie Ruud Lenssen.

71 min., in 24 zalen.

